

[Rytter.]

Kammeratægteskab, og det vil den unge Dame vel ogsaa. Derfor vil jeg bede ærede Medlemmer overveje, hvilke Hindringer vi her kommer til at lægge for det normale Ægteskab, som Lovgivningsmagten efter min Mening meget nødig skulde lægge Hindringer i Vejen for.

Jeg har fremhævet, at man her indfører et udflydende Begreb i Lovgivningen, at Lovbestemmelsen vil give Anledning til en Centralisation, som vi paa dette Omraade ikke har oplevet før, og at Følgen vil blive chikanøse Indvendinger mod Ægteskabet. Og hvad er saa Motiveringen for Bestemmelsen? Det er Hensynet til Afkommet. Paa dette Punkt tror jeg imidlertid, man skal være meget forsigtig. For det første ved vi overhovedet ikke, om Psykopati er arvelig, Lægerne tør ikke udtale sig om det, og saa er det dog mærkeligt, at vi skal motivere en Lovbestemmelse med et saadant Hensyn. Dertil kommer, at vi alle kender Mennesker, om hvilke det kan siges, at de i en eller anden Retning er Psykopater, uden at vi dog derfor vil have dem ind under en saadan Lovgivning. Men for det andet maa man spørge: Forhindrer man da Afkom ved at forhindre Ægteskab? Nej, det eneste, man opnaar, er at genere Indgaaelsen af Ægteskab, altsaa at fortrædige den Institution, som vi her i Landet opfatter som den normale Forbindelse, som den, Staten bør støtte fremfor Kammeratægteskab. Men nu vil man gennemføre en Lov, som virker i modsat Retning, og uden at man derved opnaar det, man tilsigter, idet vi, som sagt, ikke ved, hvilken Indflydelse Psykopati har paa Afkommet, og heller ikke kan forhindre Afkom.

Den tyske Lovgivning derimod er konsekvent, idet den siger: Skal der opnaas noget, maa det opnaas ved Tvangssterilisation. Derfor er den Ordning, som Regeringen her foreslaar, efter vor Mening det første Skridt paa Vejen til Tvangssterilisation, en Foranstaltning, som jeg for mit Vedkommende ser paa med den allerstørste Betænkelighed. Vi fra vor Side kan af disse Grunde ikke gaa med til at tage Psykopater med ind under denne Bestemmelse.

Jeg vil gentage saa kraftigt, som jeg kan, at naar der er Tale om Psykopater, er der ikke dermed Tale om Forbrydere. Der forekommer Psykopater blandt Forbrydere, selvfølgelig, men ogsaa normale Mennesker kan begaa Forbrydelser, og ingen vil dog derfor mene, at normale Mennesker skulde ind under Regler som dem, der her er Tale om. Jeg advarer det høje Ting

mod at tage det Skridt, her er foreslaaet; Konsekvensen vil blive den, jeg før nævnte, og det Skridt mener jeg ikke vi endnu bør tage i dette Land.

Mindretallets Standpunkt er derfor dette, at vil man den Vej, saa bør Ministeren tydeligt og klart sige det og foreslaa dertil sigtende Lovforanstaltninger; men jeg tror ganske vist, at den danske Befolkning vilde vende sig imod et saadant Forslag. Her tager man imidlertid et første Skridt, uden at man gør sig klart, hvad det gaar i Retning af. Jeg har tit beundret den højtærede Minister, fordi han forstod at komme med et Forslag i en Situation, hvor Befolkningen paa Forhaand var parat til at slutte sig til ham, fordi den syntes, det var noget fornuftigt og maaske det eneste rigtige. Jeg tænker f. Eks. paa Berning-Sagen, hvor Ministeren vilde indespærre en Sædelighedsforbryder og Befolkningen i stor Udstrækning holdt med Ministeren, ligesom her paa Rigsdagen 3—4 Partier holdt med ham. Alligevel lykkedes det at faa Situationen vendt, saa at det ikke skete.

I den foreliggende Sag har jeg hørt mange sige, at det er dog rigtigt, at Psykopater skal have Tilladelse for at kunne gifte sig, fordi Folk uvilkaarlig tror, det er Forbrydere, men naar Befolkningen nu faar at vide, at det slet ikke er Forbrydere, man tænker paa her, men Psykopater, som kan være højt begavede Mennesker, tror jeg, man vil være klar over, at det er et forkert Skridt, man her vil tage, og jeg advarer, som sagt, stærkt imod det.

Der er et andet Hovedpunkt, hvor Mindretallet gaar imod Lovforslaget, nemlig med Hensyn til, hvordan det skal gaa, naar et lovstridigt Ægteskab er blevet indgaaet. Det har hidtil været en undtagelsesfri Regel her i Danmark og i de andre nordiske Lande — jeg tør ikke sige, om det gælder hele Europa, det ved jeg ikke —, at naar et Ægteskab er indgaaet i Strid med Loven, men under saadanne Forhold, at der kunde være givet Dispensation fra Loven, maa det ikke opløses, saa staa det fast, skønt man har overtraadt den formelle Regel om at søge Tilladelse. Da jeg læste Lovforslaget, blev jeg derfor forfærdet, thi her foresloges for første Gang indført i dansk Ret den Regel, at naar et saadant Ægteskab var indgaaet, havde Parterne ingen Indflydelse paa, om det skulde opretholdes eller ophæves, men kun den højtærede Minister. Det var næsten, som om der her skulde oprettes et Menneskestutteri. Den private kan efter Lovforslaget ikke sige: Jeg er ved en Fejltagelse blevet gift med en